

מסכת סוטה

פרק ג'

ג. קיה נוטל את מנהתת מתוך בפייה מצריה ונונתנה לתוכה כל-

שרת, ונונתנה על ידה. וכשהן מניהם ידו מפתחתי ומניפת:

ב. הנייף והגישי, קמצז והקטיר, והשאר נאכל לכחנים. קיה משקה

וآخر כה מקריב את מנהתת. רבבי שמעוון אומר, מקריב את מנהתת

וآخر כה קיה משקה, שנאמר (במדבר ה) ואחר ישקה את האשה

את הפסים. אם השקה ואחר כה הקריב את מנהתת, כשרה:

ג. עד שלא נמקה הפגלה אמרה איני שותה, מגלה נגנזה,

ומנהתת מתפזרת על הדשן. אין מגלה כשרה להשകות בה סוטה

אחרת. נמקה הפגלה ואמרה טמאה אני, הפסים נשפכין ומנהתת

מתפזרת על הדשן. נמקה הפגלה ואמרה איני שותה, מערערים

אותה ומשלקין אותה בעל כרעה:

ד. איינה מספקת לשთות עד שפניהם מוריקות ועיניהם בולטות והיא

מתמלאת גידין, והם אומרם הוציאוּה הוציאוּה, שלא חטמא

העזה. אם יש לה זכות, היתה תולה לה. יש זכות תולה שניה אחת, יש זכות תולה שנייה, יש זכות תולה שלש שניהם. מכאן אומר בון עזאי, חיב אדם ללמד את בתו תורה, שאם תשהה, תדע שהזכות תולה לה. רבי אליעזר אומר, כל המלמד את בתו תורה, כאלו מלאכה תפנות. רבי יהושע אומר, רוזהacha בקבב ותפלות מפתעה קבין ופרישות. הוא היה אומר, חסיד שוטה, ורשות ערום, ואשה פרושה, ומכות פרושין, הרי אלו מכלי עולם:

ה. רבי שמואל אומר, אין זכות תולה במלחינים המאררים. ואם אתה אומר, הזכות תולה במלחינים המאררים, מדהacha את המלים בפניו כל הנשים השותות, ומוציאאacha שם רע על הטעהורות ששתו, שאומרים טמאות הן אלא שחתמה להן זכות. רבי אומר, הזכות תולה במלחינים המאררים, ואינה يولחת ואין לה משבחת, אלא מתנוינה והולכת, לסוף היא מטה באotta מיתה:

ו. גטמאת מנחתה עד שלא קדשה בכל, הרי היא ככל המנחהות ותפלה, ואם משקדשה בכל, הרי היא ככל המנחהות ותשרף. ואלו שמנחותיהם נשרפות, האומרת טמאה אני לה, ושבאו לה עדים שהיא טמאה, והאומרת אני שוטה, ושבעה איינו רוזה להשkontה, ושבעה בא עליה ברכה. וכל הנחותאות לכוננים, מנחותיהם נשרפות:

ג. בְּתִ יִשְׂרָאֵל שְׁבִשָּׁאת לְכָהּוּ, מְנַחֶת הַשְׁרֶפֶת. וְכֹהֶת שְׁבִשָּׁאת לְיִשְׂרָאֵל, מְנַחֶת גְּאַכְלָת. מָה בֵּין כֹּהֶת, מְנַחֶת כֹּהֶת גְּאַכְלָת, מְנַחֶת כָּהּוּ אֵינָה גְּאַכְלָת. כֹּהֶת מְתַחְלָת, וְכָהּוּ אֵין מְתַחְלָל. כֹּהֶת מְטַמָּא לְמִתִּים, וְאֵין כָּהּוּ מְטַמָּא לְמִתִּים. כָּהּוּ אָכֵל בְּקָדְשֵׁי קָדְשִׁים, וְאֵין כֹּהֶת אָכְלָת בְּקָדְשֵׁי קָדְשִׁים:

ה. מָה בֵּין אִישׁ לְאָשָׁה. הָאִישׁ פּוֹרָע וּפּוֹרָם, וְאֵין הָאָשָׁה פּוֹרָעת וּפּוֹרָמת. הָאִישׁ מִדֵּר אֶת בָּנוֹ בְּגִזְיר, וְאֵין הָאָשָׁה מִדְרָת אֶת בָּנוֹ בְּגִזְיר. הָאִישׁ מְגַלֵּח עַל נְזִירות אָבִיו, וְאֵין הָאָשָׁה מְגַלֵּחַ עַל נְזִירות אָבִיהָ. הָאִישׁ מוֹכֵר אֶת בְּתוֹ, וְאֵין הָאָשָׁה מוֹכֵרֶת אֶת בְּתוֹ. הָאִישׁ מִקְדֵּשׁ אֶת בְּתוֹ, וְאֵין הָאָשָׁה מִקְדֵּשֶׁת אֶת בְּתוֹ. הָאִישׁ נִסְקֵל עַרְם, וְאֵין הָאָשָׁה נִסְקֵלָת עַרְמָה. הָאִישׁ נְתָלה, וְאֵין הָאָשָׁה נְתָלִית. הָאִישׁ נִמְכֵר בְּגִנְבָּתוֹ, וְאֵין הָאָשָׁה נִמְכֵרֶת בְּגִנְבָּתוֹ: